

Magyar panzió a Mariahilferen

A Bécsbe rendszeresen kijáró magyarok közül sokan ismerik ezt a címet, ott a Mariahilferstrasse mellékutcájában, a Gerngross-Áruház tözsomszédságában. De aki régen nem járt Tarnaiék Continental névre keresztelt panziójában, annak azért van min csodálkoznia. Az első emeleti, ízlésen berendezett reggeliző-hallban ma is sok a magyar szó, ám fordult az arány, s míg a kezdetek kezdetén, sok éven át nyolcvan százalékban magyarok szálltak itt meg, ma stabilan inkább húsz százaléknak mondható az otthonról érkezett vendég. Persze a hősorkorszak öt szobája – majd az első szint kiépítése utáni tizenhét szoba – mára huszonnyolc szobává bővült, s tulajdonképpen számszerűen nem kevesebb a magyar vendég, inkább az „összlétszám” nőtt, s így változott az arány.

A Tarnai házaspár – Tibor és Zsuzsa – szívesen emlegeti a múltat, a kezdeteket.

– Tulajdonképpen az egészet Tabi Lászlónak és Kellér Dezsőnek köszönhetjük – hangzik a múltidézés, bizony abban a tudatban, hogy ma már van nemzedék, aki e két nevet szinte nem is ismeri.

Tarnai Tibor 1984-ben került ki Bécsbe, az akkor még magyar tulajdonú Pannónia szállóba, a Hungarhotels kiküldötteként. Egy évvel később, már értékesítési vezetőként, az akkor még több tucat Hungarhotels szálloda férőhelyeinek eladása, Ausztriába közvetítése volt a feladata. Semmiképpen nem feladatkörének része-

ként, sokkal inkább baráti szíves-séggként kapta a kérést: szerezzen kellemes, megfizethető szállást a két ismert humoristának. A város tele volt amerikaiakkal, szálláshelyet sehol nem lehetett találni – 1985-ben voltak még ilyen boldogságos idők – meséli a Tarnai házaspár. Már – már feladták, amikor valaki javasolta: a Mariahilferstrasse és a Kirchengasse sarkán van egy kis panzió, ott érdemes próbálkozni. A tanács bevált, Tabi és Kellér remekül érezte magát, Tarnaiék pedig megismerkedtek a panzió idős tulajdonosával, akinek egyetlen bánata az volt, hogy nincs kire hagynia élete művét, mert tanárnő lánya nem hajlandó pályáját elhagyni.

Tarnaiék nem sokat töprengtek, hiszen valójában éppen erre vágytak. A hosszú szállodás múlt, és Zsuzsa idegenforgalmis tapasztalata volt az alap – gondolkodni, beletanulni pedig volt idő: az akkor már hetven feletti panziós a biztos utódlás tudatában még vagy öt évig maradt. 1990-ben vehették át

Tarnaiék a panzió (öt szoba) bérleti jogát. Azóta is bérlők, a háztulajdonosnak esze ágában sincs eladni az épületet, ám a viszony olyan jó, hogy amikor egy-egy helység felszabadul, mindig ők kapják az újabb bérleti lehetőség ajánlatát. A jogbiztonság száz százalékos – sőt, a körülmények igen kedvezőek, mert a bérleti díjat csak a meghatározott inflációs indexálás arányában emelheti a tulajdonos.

Hogy a kezdet nehéz volt-e?

Akkor, 1990-ben bizony másként nézett ki az épület, márpedig az átalakításhoz a fantázián kívül pénzre is szükség volt. Na ez az, amiből nem volt elég – a házaspár örült, hogy a hivatalos kiküldetés utolsó éveiben a szabadidőből lecsípve betanult, a koncessziós vizsgát letette, külön jövedelemre nem volt lehetőség. De hát az életben szerencse is kell – mondják: az üzleti terv, amely bizonyára megfelelő volt, egy 56-os magyar elé került a bankban, így aztán megkapták az akkor még sokkal szűkmarkúbban mért hitelt. Zsuzsa máig emlékszik szorongásaira – hogy mi lesz, ha mégse sikerül, hogyan másznak ki a két gyerekkel az adósságból.

Na de sikerült. Jó lett az átépítés, a besoroláskor a panzió az ilyen létesítményeknél legmagasabb, négycsillagos minősítést kapta.

– Az ár kialakításnál az volt a koncepcióm (s ehhez ma is ragaszkodom), hogy a négycsillagos panziók árlistáján legalul, inkább a háromcsillagosok szintjén

helyezkedünk el – emlékszik vissza Tarnai, aki első perctől kezdve hitt a megkapaszkodásban. Oka volt rá: azokra az évekre, a kilencvenesek elejére esett a magyarok portyázása. – Jöttek tömegével a megmámorosodott turisták és az üzletemberek, s mi arra számítottunk, hogy ha csak tíz nálunk száll meg közülük, máris egyenesben vagyunk. Azonnal kedvezményt kínáltunk a magyaroknak – a tól-ig árlistán máig a legalacsonyabbat fizetik, ami 20-25 százalékkal kevesebb a plafonnál. Nyerő volt a saját parkoló – ma ezt az üres telket már nem vehetik igénybe, helyette azonban szerződéses alapon a Gerngross-Áruház szemben lévő parkolójában van hely a vendégek autójának.

Mindenki másért keresi a Continentalt: van magyar, akinek előny, hogy itt nem kell németül tudni, az öt alkalmazott között is mindig akad magyar gyakornok. Mások a házaspár naprakész ismereteit kedvelik, azt hogy mindig pontos információt kapnak. Az igény változik – a *kezdeti olcsó vásárlási lehetőség helyett ma koncertet, színházi előadást, jó kiállítást keres a magyar vendég*. Jellemző, hogy Tarnaiék legkedvesebb törzsvendégeiket tavaly magyar nyelvű Bécs-könyvvel lepték meg – szerencsére a szerző jó ismerősük, így „bianco” dedikálta a szétosztásra szánt köteteket. Öt-hatszázra teszik ezeket a visszajáró vendégeket, van köztük üzletember, újságíró, művészféle, idősebb és fiatalabb. Akad, aki két-háromhavonta „átszalad” kicsit körülnézni, bécsi levegőt szívni, kávéházazni, múzeumba járni. Az évek alatt ezek az ismeretségek elmélyültek, tudnak egymás családi körülményeiről, s bár a szállodás házaspár mindig tartózkodó, ha a vendégnek kedve van, szívesen elegyedik beszélgetésbe vele.

Hogy a tizenöt év alatt mi változott?

– Elmondhatatlanul sok dolog. Például az annak idején még erősen lerobbant, majd az építkezés miatt

elviselhetetlen környék megszépült: a Mariahilferstrasse ma szinte elegáns, s mégse olyan drága, mint a belváros. Kiépült a metró, a 3-as vonal két megállóra van a Westbahnhoftól (Nyugati pályaudvar), és percek alatt lehet a másik irányban eljutni a Stephansdomhoz. Nem minden változás kedvező, persze: ma sokkal élesebb a konkurenciaharc. A személyes jelenlét elengedhetetlen – mondja Zsuzsa, aki időközben idegenvezetői tanfolyamot is végzett. Több internetes foglalási rendszerben is benne van a panzió. Mostanában *Olaszország* a célország, tény azonban, hogy sokan spontán határozzák el, mégis maradnak ebben a szép városban. Miattuk nem árt, ha maga a tulajdonos áll a pultnál, ő tudja a legjobban ecsetelni a panzió előnyeit. Ilyen színvonalú magyar szálloda nincs Bécsben – hétvégekre nem is igen akad hely. Tarnaiék ilyenkor a Mariahilferstrasse túloldalán lévő kis szállodába küldik a vendéget – velük van ilyen kölcsönös „befogadási” megállapodásuk. A vendégkör persze egyre bővül, s Internet ide vagy oda, a szájhagyomány máig nagyon fontos. A törzsvendégek ismerősei egy idő után maguk is visszatérők lesznek – a Tarnai házaspár pedig örömmel fogadja régi és új vendégeit.

Szászi Júlia

(www.hotel-continental.at)

Látogasson el honlapunkra: www.nemzetisegek.hu